

Krónikások régen és ma

Történetek ősi pergamenen szólnak,
Idő szövögeti dallamát a múltnak.
Népek népekkel egymás ellen fordulnak,
Ó, krónikások, ragadjatok tollat!
De rút, sovány arcok ékesre derülnek,
Ifjak kik voltak, holnapra megvénülnek.
S ijedt, félénkek szökve menekülnek.
Zeng a dal dicső csatákról,
Emberi sorsok, tettek igazságáról.
Ime a varázslatos könyvek,
Bennük múlt és jelen hajlong mélyen.
Elmesélik népek, birodalmak létét,
Régi pergamen illata lengi be a teret.
Történetek árnyai táncolnak a falon.
Pereg az idő, lüktet a szív,
Áldást kér a krónikás hű emberekre.
Lám a napok múlnak, a szív örökre marad
Yukon folyó habjainak sodrása,
Általa válik végtelenné az idő zsongása.
Zajos nyomdagépek, számok, adatok tengere,
Ahogy a mai krónikás új fejezetet vált,
Talán a jövő krónikásai majd emlékeznek ránk.